

EGLUTĒ

1976 BIRŽELIS

1976 BIRŽELIS

TURINYS

- 3 JONUKO SEKMINĖS, A. Baronas
- 10 IŠKYLA, L. Žitkevičius
- 11 GALVOSŪKIS, J. Bakšys
- 12 PELIŲ ORKESTRAS, O.M.
- 14 NEMUNĖLI, NEMUNĖLI, V. Bložė
- 15 AŽUOLO PASAKA, R. Žygaitė
- 16 PADAVIMAS, R. Traškaitė
- 18 NEMUNAS, A. Nelsaitė
- 19 NEMUNE, NEMUNĖLI, L. Lauciūtė
- 20 NEMUNO GERUMAS, R. Treičytė
- 23 REGĖJIMAS, L. Linaitė
- 25 AŠTUNTOKU DAINA, G. Valiulienė
- 26 AŠARA, R. Verbickaitė
- 28 ŽVIRBLIUKO RŪPESČIAI, A. Gedrimaitė
- 29 PAVASARIS, V. Sturonaitė
- 30 VASARA
- 31 PAVEIKSLŲ PARODA
- 32 STOVYKLOS

eglutė....

PIEŠINIAI

- D. Gelažiūtė-Kizlauskienė — viršelis, vinjetė psl. 2
- A. Sutkuvienė — 3, 4, 5, 6, 7, 8, 14, 18
- A. Sruoginienė — 10, 12, 13, 26
- K. Juzaitytė — 15, 17, 19, 20, 21
- V. Stančikaitė — 22, 23
- R. Vaidilaitė — 27

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" tilpusių rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išėivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

JONUKO SEKMINĖS

Aloyzas Baronas

Buvo diena prieš Sekmines. Viskas žaliavo ir žydėjo. Jonukas sėdėjo ant slenksčio ir žiūrėjo, kaip merginos kaišė klėtis ir gyvenamo namo duris berželiais. Prieangis kvepėjo skaniais pyragais. Visur buvo linksma. Net ir paukšteliai, atrodo, daug gražiau giedojo negu visada.

Laukuose dainavo piemenys. Jonukui atrodė, kad ir jie gražiau dainuoja negu kitomis dienomis. Matyt, jiems irgi buvo linksma: jie rengėsi vainikuoti karves, o už tai

šeimininkės apdovanodavo. Jonukas jau norėjo bėgti pas piemenis, bet iš trobos pasigirdo piktas mamos balsas:

— Va, tas katinas. Vėl pusę sūrio nugraužė. Sakiau seniai, kad atiduoti kam nors reikia. Prigirdyti ar ką nors? Bet visi sako: didelis, gražus, palaikykim. Nespėji nuo to gražuolio maistą slėpti.

Jonukas pagalvojo: "Pagausiu katiną, nunešiu pas piemenis, įmesime į duobę, ir prigers. Nebereiks jam sūrio graužti ir mamytę pykdyti."

Jonukas apėjo visus pašalius, bet katino niekur nematė. Paskui atrado jį klėties pašalėj besnaudžiantį.

— Kačiukas, kačiukas, — šaukė Jonukas katiną, bet tas kačiukas nėjo artyn. Jis snaudė sau, pusę sūrio sugrauzęs, ir baigta.

Jonukas priėjo arti juodo, žaliom akim katino ir paėmė jį į glėbį. Katinas tingėjo ir nesijudino. Lauko keliuku Jonukas nunešė jį į ganyklą ir pasakė piemenims:

— Atnešiau katiną. Mama sakė, kad jis negeras. Reikia prigirdyti. Daug kas blogus katinus prigirdo.

— Gera, — tarė kiti vaikai, — ėmesim į duobę. — Ir visi, palikę karves, nuėjo duobės link.

— Reikia akmenį po kaklu pririšti, — pasakė vienas vaikas su purvinom rankom ir kakta.

— Prigers ir be akmenio, — pastebėjo kitas, su strazdanota nosim ir labai šviesiais plaukais.

Katinas, gi, labai ramiai jautėsi Jonuko rankose, visai negalvodamas, kad netrukus bus įmestas į vandenį.

Duobėje augo švendrės ir ajerai. Vandens paviršius buvo aptrauktas žaliom žolėm, bet kur tų žolių nebuvo, vanduo buvo ramus ir tyras. Jonukas pakėlė aukščiau savo galvos katiną ir numetė jį į švendres. Pliumptelėjo vanduo, sulingavo ajerai su švendrėm, ir katinas dingo.

— Prigèrè, — pasakè tas su strazdanotu veideliu ir tas, kurio kakta ir rankos buvo juodos.

— Žinoma, prigèrè, — patvirtino Jonukas, ir visi nubègo į krūmus laužti šakų, kuriomis rengèsi vainikuoti karves. Prilaužus šakų ir prisižaidus, Jonukui nusibodo lauke. Jis norèjo grįžti namo ir pasakyti mamytei, ką padarè su katinu. Jis paliko piemenis ir vèl lauko keliuku pasileido namo.

Arti namų Jonukui pasidarè kažko liūdna. Štai, visur taip žalia ir gražu. Paukščiai gieda, piemenys dainuoja, merginos niūniuoja, kaišydamos duris berželiais ir šluodamos kiemą. Bernas piauna dobilus ir švilpia. Visur linksma. Tik katino nebèra. To juodo, blizgančiu kailiu ir akim. Jonukas pareina namo ir atsisèda ant slenksčio. Paskui jis įeina į vidų. Mamytè jam užtepa sviestu didelę riekę ragaišio ir jis vèl išeina į kiemą.

— Nebēra katino, — galvoja Jonukas, — nebēra.

Seniau, būdavo, valgo ir katinui numeta trupinį. O dabar nebēra, kas prie kojų prisispaudęs murkia.

Jonukas kramsnojo ragaiši iš lēto. Ne, nieks neskanu. Nebēra katino. Juodo su baltom kojom. Jonukas atsikelia eiti į sodą, bet žiūri — prie seklyčios palangės katinas murkso.

— Katinas išplaukė, katinas! — sušuko garsiai Jonukas.

— Kur išplaukė? — paklausė mamytė, išėjusi į priėangį ir atsistojusi ant slenksčio.

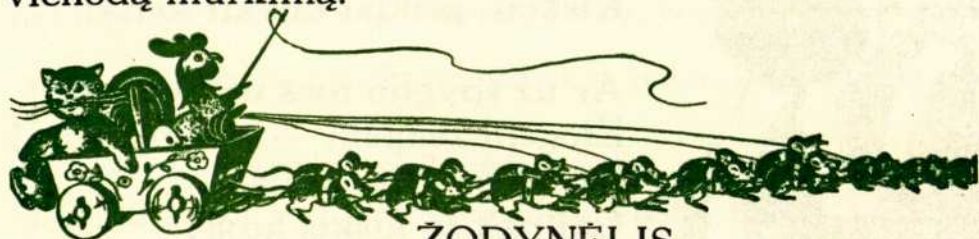
— Mes buvom įmetę į balą, norėjom prigirdyti. Juk, mamyte, sakei, kad sūrius graužia.

— Ot, vaikai! Nepaspėjau pasakyti ir daro. Tuščia jo, to sūrio. Kitą kartą geriau padėsiu. Gaila katino. Seniai pas mus gyvena. Laimė, jog nesuprato tie vaikiščiai, kad katinas geriau moka plaukti negu jie. Tai būtų padarę. . .

Jonukas priėjo ir paglostė katino dar šlapią nugarą. Katinas kėlė kuprą, ir, matyt, nepyko. Jis buvo įpratęs, kad vaikai jį skriaustų. Katinas murkė, šildėsi prieš saulę ir tingėjo.

Jonukas numetė truputį ragaišio katinui po nosim, nubėgo į sodą ir žiūrėjo, kaip varnėnas dažnai grįžta su vabalu inkilan. Kiekvieną kartą jam grįžus, aštriais balsais cypė paukštyčiai. Jonukui buvo labai linksma. Saulė švietė ir pro medžius prasiveržę spinduliai žaidė žalioj žolėj.

Jonukui atrodė, kad ateinančios Sekminės yra kažkokia didelė šventė, niekada prieš tai nebuvusi. Ir gal todėl jam taip atrodė, kad pro varnėnų ir žvirblių čirškimą, pro medžių ir žolių šlamėjimą, Jonukas, rodos, girdėjo nuo seklyčios palangės ateinantį neprigėrusio katino tylų ir vienodą murkimą.

ŽODYNĖLIS

Sekminės — Šv. Dvasios atsiuntimo šventė. Šiais metais Sekminės švenčiame birželio 6 d.

Klėtis — pastatas javams pilti.

Prieangis — priestatas su stogeliu prie įeinamųjų namo durų.

Švendrė (arba kitaip vadinama nendrė) — vandens augalas, ilgu tuščiaviduriu stiebu.

Ajeras — balų augalas, ilgais stipriai kvepiančiais lapais.

Ragaišis — šventėms kepama duona, iš kvietinių miltų.

Seklyčia — svetainė; svečių kambarys.

IŠKYLA

Leonardas Žitkevičius

Tai gražiai mes atsistojom:
Žemyn rankom, aukštyn kojom!
Opa, opa per girelę —
Kiškiai, piškiai duokit kelią!

Ar už spyglio mes užkliuvom?
Žingsnį žengėm — ir sugriuvom!
Opa, opa — oja, oja —
Gal pakišo kiškis koją?

GALVOSŪKIS

paruošė Jonas Bakšys

Iš šių paveikslų reikia sudaryti žodžius vieno gerai žinomo lietuviško priežodžio. Jame yra šeši žodžiai. Sek nurodymus apačioj ir susstatysi priežodį.

Imk kiekvieną paveiksluką iš kairės į dešinę, pradedant viršutine eilute.

1. Ką rodo pirmas paveikslas? Išbrauk to žodžio 1-mą, 2-trą ir 3-čią raidę. Kas lieka?
2. Koks skaičius rodomas? Parašyk tą žodį.
3. Parašyk žodį, kurį parodo sekantis paveikslas. Išbrauk 4-tą ir 5-tą raidę.
4. Koks gyvulys čia rodomas? Išbrauk 1-mą raidę ir laikyk likusias tris.
5. Pro ką veriamas siūlas? Pridėk dvi nurodytas raides. Tada išbrauk žodžio 4-tą ir 5-tą raidę. Sujunk kas liks su tuo, ką gavai nr. 4.
6. Kaip lietuviškai vadiname matematikos uždavinį, kai reikia padauginti skaičių? Paimk to žodžio pirmas tris raides ir prijunk raidę, kurią matai sekančiame paveiksle.
7. Kaip vadiname šį gyvulį? Išbrauk to žodžio 1-mą, 5-tą ir 6-tą raidę. Prijunk prie to, ką gavai nr. 6.
8. Pradėk su dviem nurodytom raidėm. Pridėk, kas rodoma paveiksle. Naujo žodžio 2-trą raidę pakeisk į raidę A.
9. Dabar surašyk visus priežodžio žodžius. Atsakymas psl. 30.

PELIŲ ORKESTRAS

paruošė O. M.

Kartą gyveno labai didelė pelių šeima. Joje buvo tiek daug peliukų ir pelyčių, kad net kaimynai stebėjosi. Bet ši šeima buvo ypatinga ne tik tuo, kad jos buvo daug. Visi peliukai ir pelytės buvo labai muzikalūs. Vos gimę, jie gamą cypsėjo.

- Cyp, do-re-mi, cyp.
- Do-re-do, cyp, cyp.

Ir taip nuo ryto ligi vakaro visokiais balsais. Truputį paaugę, visi peliukai ir pelytės ėmė groti instrumentais. Kai ir patys mažiausi išmoko, mama su tėčiu nutarė, kad laikas pradėti pelių orkestrą.

Muzikali pelių šeima gyveno pas ponus Malėnus. Ponai juos mėgo ir kartais pavaišindavo sūriu. Tada peliukai ir pelytės pasiimdavo savo instrumentus ir pagrodavo savo geriems šeimininkams. Vieną sykį pagrojo šį tą iš Mozarto kūrinį, kitą sykį ką nors iš Bethovenų.

Visi mokyklinio amžiaus peliukščiai mušė būgnus. Sesutės pelytės — būsimos panelės — grojo smuikais. Tik viena ne — jai geriau patiko pūsti prancūziškąjį ragelį.

Keli paaugliai peliukai įsitaisė elektrines gitaras. Aišku — peliukiško dydžio. Tėtė ir mama pelė skambino pianinu keturiom rankom — o kartais ir kojom. Senelė pelė, jau visai pražilusi, grojo fleita. O pati jauniausia pelytė, gabiausia iš visų, orkestrui dirigavo.

Kai visai atšilo ir buvo vasara, pelių šeima nutarė išeiti į pasaulį su savo orkestru. Atsikėlė labai anksti, išeidavo į gatvę. Išsirikiavę su savo instrumentais, grojo praeiviams.

Jei kada vasaros metu atsibusi labai anksti, patylėk ir paklausyk. Ar girdi smuikus, būgnus, pianiną, prancūzišką ragelį? Jei taip, žinosi, iš kur ta muzika ateina. Gal todėl vasarą visi anksčiau nubunda negu žiemą, bent toj gatvėj, kur groja pelių orkestras.

NEMUNĖLI, NEMUNĖLI

Vyt. Bložė

Pavasario džiaugsmą dainuoju,
Lyg paukštė skambia krūtine,
O rūpesčių, sielvartų dienos
Nuskendo giliam Nemune.

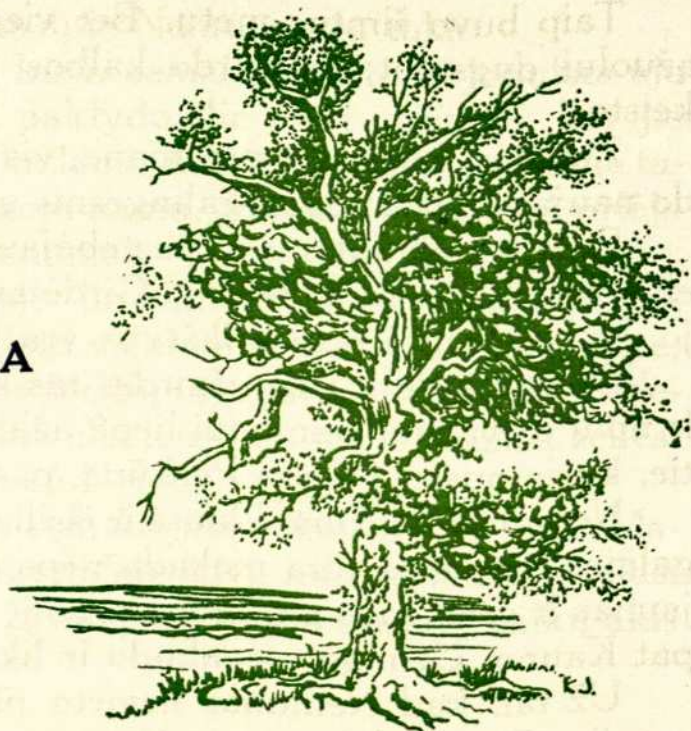
Nemunėli, Nemunėli,
Per laukus, per plačius, per girias
tyrą, tyrą plukdai vandenėlį
Į žydriausias pasaulio marias.

Čia baltosios ievos pražysta,
Banguoja laukų platuma.
Už viską tu, Nemuno žeme,
Karščiausiai esi mylima.

AŽUOLO PASAKA

Ramona Žygaitė

Chicago, Ill.

— Esu Stemplys — seniausias ąžuolas pasaulyje. Nors dabar jau niekas to nežino, bet aš esu senesnis net ir už Stelmužės ąžuolą. Tikrai. Aš, matote, esu Stelmužės ąžuolo vyresnis brolis. Tik apie tai čia nepasakosiu, nes tai yra gana ilga istorija. Bet jei jums įdomu sužinoti apie mane, išsitieskite ant kurios nors mano plačios šakos ir klausykite.

Dar ir dabar prisimenu, kad tai buvo graži, saulėta birželio mėnesio diena, kai aš pirmą sykį iškišau galvą iš žemės. Buvau mažas—mažutėlis, žalias šiaudukas. Prisimenu, kaip aš bijojau, kad manęs neužmintų. Šiaip mano jaunystė buvo gana linksma.

Pro mane į šventyklą žmonės eidavo kiekvieną dieną. Ten, pagarbinę Perkūną, jie grįždavo namo, kaip tik tuo taku, šalia kurio gyvenau ir aš.

Taip buvo šimtus metų. Bet vieną kartą, Stelmužės ažuolui dygstant, pasigirdo kalbos, kad vyksta kažkas keisto.

Žmonės, kurie ėjo pro mane, vis kalbėjo, kad atsirado naujas Dievas, daug galingesnis už Perkūną.

Praėjo kiek laiko ir aš pastebėjau, kad pro mane praeina vis mažiau ir mažiau. . . Girdėjau, kai žmonės kalbėjo, kad tų, kurie nori krikštytis yra labai daug.

Dievaitis Perkūnas, išgirdęs tas kalbas, labai supyko ir upių dievaičiui Nemunui liepė užlieti visą Lietuvą, kad tie, kurie nustojo tikėti Perkūną, paskęstų.

Nemunas Perkūno klausė ir išsiliejo. Bet tik tiek, kiek galėjo. Nemunas jūra niekada nepavirto, nes buvo labai jaunas ir greit savo darbe nuvargo ir užmigo slėnyje prie pat Kauno. Užmigo, nepabudo ir liko tik plati upė.

Už tai, kad Nemunas nevirto jūra, žmonės jį labai pamilo. Dar ir dabar apie Nemuną dainuodami dainas, jie jį vadina gražiausiais vardais, . . . baigė savo pasaką Stemplys — seniausias ažuolas pasaulyje.

PADAVIMAS

*Rūta Traškaitė
Chicago, Ill.*

Upės, ežerai, jūra ir kiti gilūs vandenys mūsų protėviams buvo paslaptingi, kaip mėnulis, saulė, žvaigždės ir ugnis.

Lietuvos upės buvo pilnos slaptos galybės, kuri geriems buvo gera, o negerus baudė. . .

Su Nemunu rišasi daug legendų, padavimų ir senų, labai išmintingų žmonių kalbų.

Vienas padavimas apie Nemuną yra toks.

Vieną sykį, o tai buvo seniai, Marytė ir Jonukas ėjo per mišką. Beeidami paklydo. Jie visai nežinojo, kur jie yra, tai ėjo tiesiai, tikėdami, kad atras kelią, ar bent takelį, į namus. Bet vietoje namų, Jonukas ir Marytė priėjo upę, kuri vadinasi Nemunas.

Nemuno pakraštyje, jie pamatė laivelį ir, nors mama jiems visuomet sakė, kad vieni nė nebandytų plaukti upe, jie neprisiminė mamos žodžių ir sugalvojo pasiirstyti. Nemunas buvo ramus, laivelis lengvas, tai ir plaukti sekėsi neblogai tol, kol pasiekė Nemuno vidurį.

Nemuno viduryje atsitiko jiems keistas dalykas. Marytė ir Jonukas pamatė didelę žuvį, kuri jų laukė iškišusi galvą iš vandens. Ta žuvis, pasižiūrėjo tiesiai į vaikų akis ir... juos užbūrė.

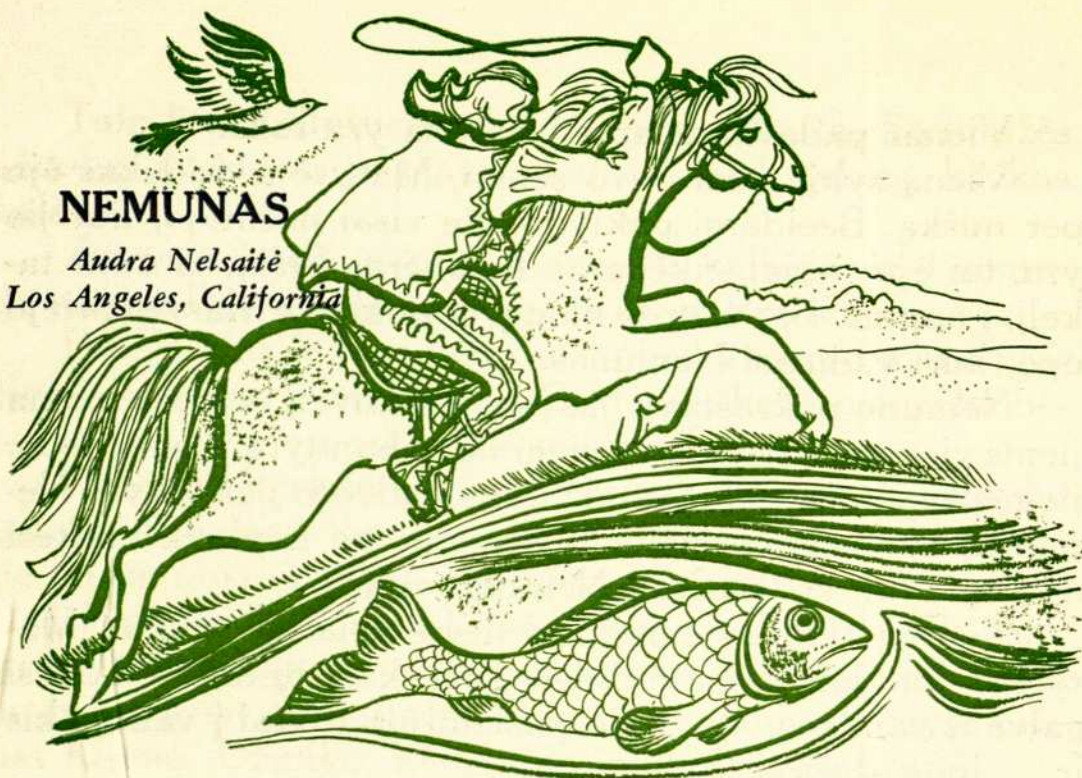

Marytę žuvis pavertė undine, o Jonuką — žuvų karaliumi.

Marytė ir Jonukas niekada namo negrižo, nes iki šiol jų niekas dar neatbūrė. Žmonės kalba, kad ir dabar jie ten plaukioja žiūrėdami, kad Nemunas būtų ne tik gražus, bet ir švarus.

NEMUNAS

*Audra Nelsaitė
Los Angeles, California*

Seniai, labai seniai, kai Lietuvoj buvo nepereinamos girios, gyveno galingas girių valdovas Gilinis. Jis mylėjo visus gyvulius ir paukščius. Jis turėjo sūnų vardu Nemunas. Užaugo Nemunas linksmas tarp girių žvėrių. Užaugęs labai panoro pamatyti pasaulį. Išėjęs iš girios, pasveikino saulę, pabučiavo žemę ir paprašė Perkūno, kad galėtų šią gražią žemę — Gintaro šalį valdyti.

Nemunas tuoj pradėjo nešti akmenis ir statyti pilį. Pastatęs pilį, ragino žmones statyti kaimus. Nemuną pamilo visi žmonės.

Užpuolė Gintaro šalį šarvuoti žmonės, bet negalėjo jos užimti. Antrą kartą kai užpuolė, nužudė daug žmonių. Nemunas, gindamas moteris ir vaikus, žuvo. Mirdamas pagalvojo, kad jis dar norėtų gyventi Gintaro šalyje. Perkūnas išgirdo Nemuno norą ir jam prašneko: "Nemune, gyvenk Gintaro šalyje per amžius".

Nemuno kraujo upė pavirto į mėlyną upę. Žmonės tą upę pavadino Nemunu, jų valdovo vardu.

Dar ir dabar Nemunas lietuviams yra mylimiausia upė!

NEMUNE, NEMUNĖLI

Laura Lauciūtė
Chicago, Ill.

Kitados, netoli Nemuno upės, gyveno mergaitė vardu Onytė.

Vieną kartą, kai diena buvo graži, saulėta ir šilta, Onytė išėjo pasivaikščioti. Ji ėjo mišku. Buvo ramu, tik buvo girdėti paukščių balsai ir tolumoje, malonus vandens šniokštimas.

— Tai, turbūt, Nemunas, — pagalvojo Onytė.

Onytė neapsiriko. Išėjusi iš miško, Onytė net rankomis suplojo:

— Nemunėli, Nemunėli! Aš nežinojau, kad tu toks gražus! Nemunėli, visas dangus tavo vandenyse! Dabar žinosiu, kadėl tavo vanduo dainose apdainuotas.

Onytė apsisuko ir tekina parbėgo namo. Ką mačiusi papasakojo mamytei:

— Mėlynose Nemuno bangose žaidžia saulė! Nemunas, mamyte, labai platus. Jo vanduo toks tyras, kad nesunku išžiūrėti net ir mažiausias žuvelės!

Kitą dieną, Onytė įprašė savo mamytę, kad nors trumpam sykiu su ja nueitų prie Nemuno.

Mama sutiko.

— Jei bus graži diena, mes tenai paatostogausim, — pasakė ji.

Taip ir buvo. Jos tenai ilsėjos, skaitė, maudėsi ir užkandžiavo.

Vakarėjant, kai Nemuno bangose ėmė žaisti saulėlydžio žara, buvo labai, labai gražu. Onytė prisiglaudė prie mamos ir paklausė:

— Ar ir tu, mamyte, manai, kad Nemunas yra gražiausia upė visame pasaulyje?

Siauru, smėlėtu takučiu, Onytė dar sykį nubėgo prie Nemuno. Įbridusi į šiltą ir skaidrų jo vandenį, mergaitė ištiesė rankas ir sušuko:

— Nemune, Nemunėli! Kaip gerai, kad tu esi Lietuvos ir mano.

NEMUNO GERUMAS

Ramunė Treičytė

Chicago, Ill.

Maža žuvytė išsoko iš vandens ir nukrito į seklumos smėlį. Nors ir labai stengėsi sugrįžti į vandenį, bet jai nepavyko.

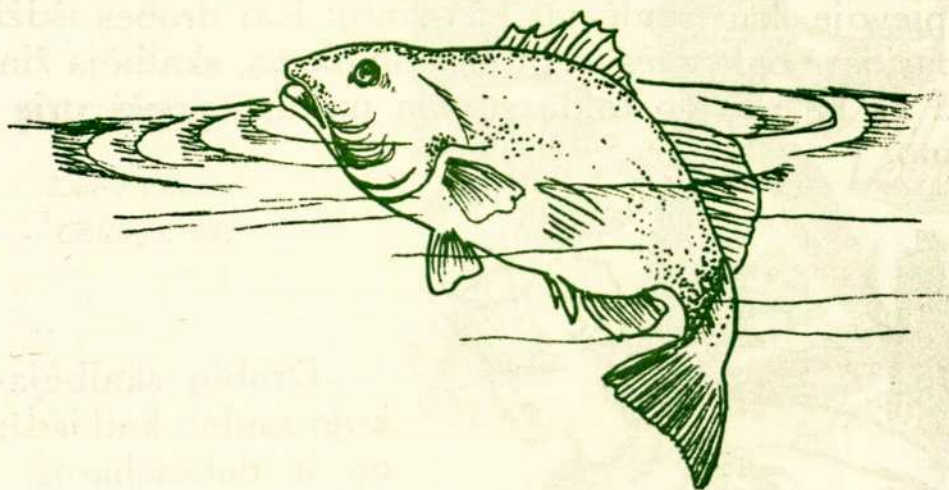
— Dabar aš mirsiu, — nusiminė žuvytė.

Bet įvyko kitaip. Nemuno banga ją atrado, apsėmė ir nusinešė į savo srovę.

— Aš labai bijojau, pavargau ir noriu miego. Pasupk mane, Nemunėli, — prašė žuvytė.

Nemunas žuvytę supo tol, kol ji užmigo.

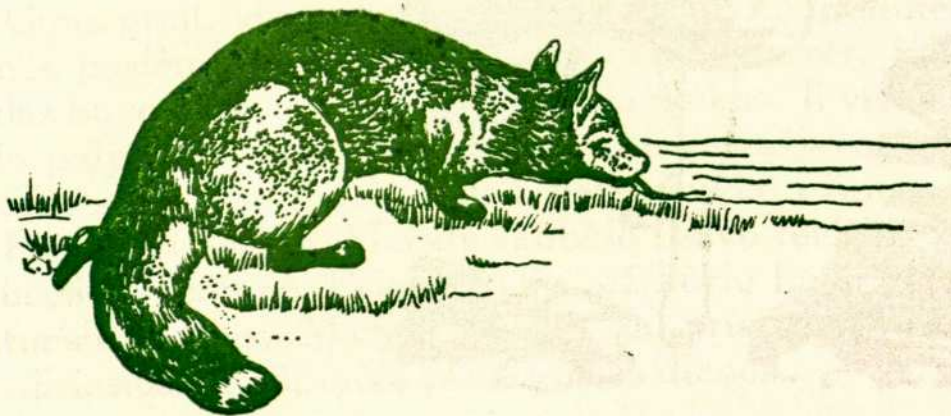
*

Buvo karšta ir troški diena. Iš miško, prie Nemuno atbėgo ištroškusi lapė. Lapės troškulys buvo tikrai didelis, nes ji gėrė ilgai ir godžiai.

— Nors viso pasaulio upes išragautum, bet tokio skanumo, kaip mūsų Nemuno vanduo nerastum niekur, — atgal į mišką kicendama, galvojo lapė.

*

Virš vandens suposi nendrė. Ją išaugino Nemuno krantų drėgnos smiltys. Nendrė išaugo didelė ir buvo vešli, nes ją maitino gerojo Nemuno vanduo.

*

Išmintu takeliu, drobėmis nešina, prie Nemuno atėjo skalbėja. Atneštas drobes skalbėja merkė vandenin ir tiesė pievoje, kad saulė jas džiovintų. Kai drobės išdžiūvo ir pasidarė baltesnės už gulbės plunksną, skalbėja žinojo, kad ne be reikalo tokią sunkią našą atsinešė prie Nemuno.

Drobių skalbėja dėkojo saulei, kad išdžiovino ir debesėliams, kad nelijo, bet labiausiai dėkinga buvo Nemunui.

— Nemunėli, Nemunėli, . . . — eidama namo dainavo skalbėja.

REGĖJIMAS

Laura Linaitė

Chicago, Ill.

Vieną naktį, vos tik užmigau, sapnavau keistą sapną. Man rodės, kad lėktuvas, kuriuo skridau ir aš, nusileido Lietuvoje, Vilniaus aerodrome.

Kai išlipome iš lėktuvo, mus pasitiko labai daug žmonių. Giminės ir pažįstami sveikinosi, bučiavosi ir verkė. Mama man pasakė, kad žmonės verkia iš pasiilgimo ir iš džiaugsmo.

Gana greit, visus, kurie su manim atvyko, giminės ir šeimos pasiėmė ir nusivežė namo. Tik keleivės, kurios vardas buvo Marytė, pasitikti neatėjo niekas. Ji viena, be jokio palydovo, nuėjo prie autobuso ir nuvažiavo į geležinkelio stotį. Ten, nusipirkus bilietą, išvyko į Kauną.

Pasiekusi Kauną, Marytė skubėjo į savo tėviškę, kuri vadinasi Panemunė. Prie vartelių, už kurių buvo takas į gimtuosius namus, Marytė sustojo. Jai prisiminė vaikystę — šviesios, be rūpesčių prabėgusios dienos.

— Ar susitiksime? Ar dar atrasiu? — neramiai plakė Marytės širdis, kai staigiai pasuko namo durų rankeną.

Jos susitiko. Marytė ir Onutė. Dvi seserys.

— Kai išsiskyrėme, buvome mažytės, o dabar, matai. . . — apkabino seserį Marytė.

— Kada atvažiavai? Kodėl nepranešei? Būčiau atėjusi pasitikti, — glostė galvą, veidą ir pečius, Onutė.

— Ši rytą, Onute. Nerašiau, nes norėjau padaryti staigmeną.

Kalboms nebuvo galo. Marytė ir Onutė kalbėjo kokias tris valandas.

— Už tų kalbų mudvi čia ir badu numirsime, — šoko Onutė ruošti vakarienę.

Tokios nepaprastos viešnios sulaukusi, Onutė paskambino ir pažįstamiems.

Tą vakarą pasimatyti su Maryte atėjo daug žmonių. Buvo smagu prisiminti geras dienas, bet buvo ir liūdna prisimenant nelaimes, kurios ištiko Lietuvą ir daugelį gerų žmonių.

Kitą dieną, anksti rytą, Marytė išėjo pasveikinti Nemuno. Labai susijaudinus, Marytė kalbėjo:

— Sveikas Nemunėli! Kad tu žinotum, kaip seniai troškau tave pamatyti. . . Kad tu suprastum, kaip gera būti ir vėl laisvu žmogumi!

Nežinau kaip, bet kai nubudau, man buvo aišku, kad mano sapnas buvo lyg regėjimas į ateitį — apie 1996-sius metus — apie metus, kai Lietuva ir vėl, vasario 16-ją atgavo savo nepriklausomybę.

AŠTUNTOKŲ DAINA

G. Valiulienė

piešiniai Rimos Valiulytės

Saulė juokės, akys merkės,
Vėjas blaškė mūs sapnus,
Kas šeštadienį iš ryto
Per aštuonis metelius.

Ramta rita, ramta rita,
Vėjas blaškė mūs sapnus,
Kas šeštadienį iš ryto
Per aštuonis metelius.

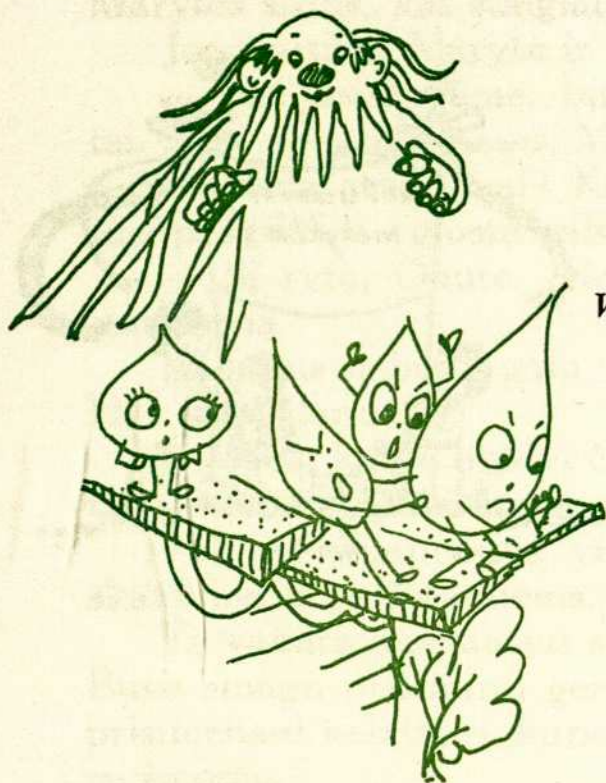
Šokom, trypėm mes suktinį,
Rankos mojo su daina,
Kai užtraukėm sutartinę,
Džiaugės tėtis ir mama.

Ramta rita, ramta rita,
Rankos mojo su daina,
Kai užtraukėm sutartinę,
Džiaugės tėtis ir mama.

Mėnuo kviečia mus į tolį,
Žvaigždės tiesia mums takus,
Vakare svaja sugrįšim
Į mokyklos namelius.

Ramta rita, ramta rita,
Žvaigždės tiesia mums takus,
Vakare svaja sugrįšim
Į mokyklos namelius.

AŠARA

Ramunė Verbickaitė, IX sk.

Vysk. Valančiaus lit. mokykla Hamiltone

Ašara gyveno mažame kampelyje danguje. Danguje visuomet buvo linksma. Angelai juokėsi, net ir Dievas visuomet šypsojosi. Čia niekas nenorėjo verkti. Todėl Ašarėlė neturėjo su kuo žaisti nė kalbėtis. Ji sėdėjo savo kampelyje ir jautėsi labai vieniša. Ji nežinojo, kodėl Dievulis ją tame kampelyje laiko. Taip, labai vieniša gyveno Ašarėlė.

Vieną saulėtą dieną Ašarėlė nusprendė pabėgti iš dangaus. Bėgo, bėgo, kol pribėgo dangaus vartus.

— Šventas Petrai, — šaukė Ašarėlė, — išleisk mane! Čia niekas neverkia ir aš neturiu su kuo pasikalbėti. Aš labai vieniša. Išleisk mane, prašau.

— Ne, Ašarėle, — atsakė šventas Petras. — Išėjus iš dangaus, tau bus blogiau. Ten labai šalta ir nėra nė vieno žmogaus. Tik debesėliai visur keliauja ir tarp savęs šnabždasi. Jiems nereikia nei ašarėlių, nei draugų.

Ašarėlė nusiminusi grįžo į savo kampelį. Jai darėsi vis liūdniau ir liūdniau, kol širdelę taip suspaudė, jog ji pravirko. Staiga ji išgirdo balsus, kurie ją kalbino. Atidariusi akis nustebė, kad daug mažyčių ašarėlių aplinkui susirinko. Viena po kitos jos sulindo į debesėlius ir — negrižo!

— O, prašau, — sušuko Ašarėlė vienai atsilikusiai ašarytei, — pasakyk man, kur jūs taip greitai dingote?

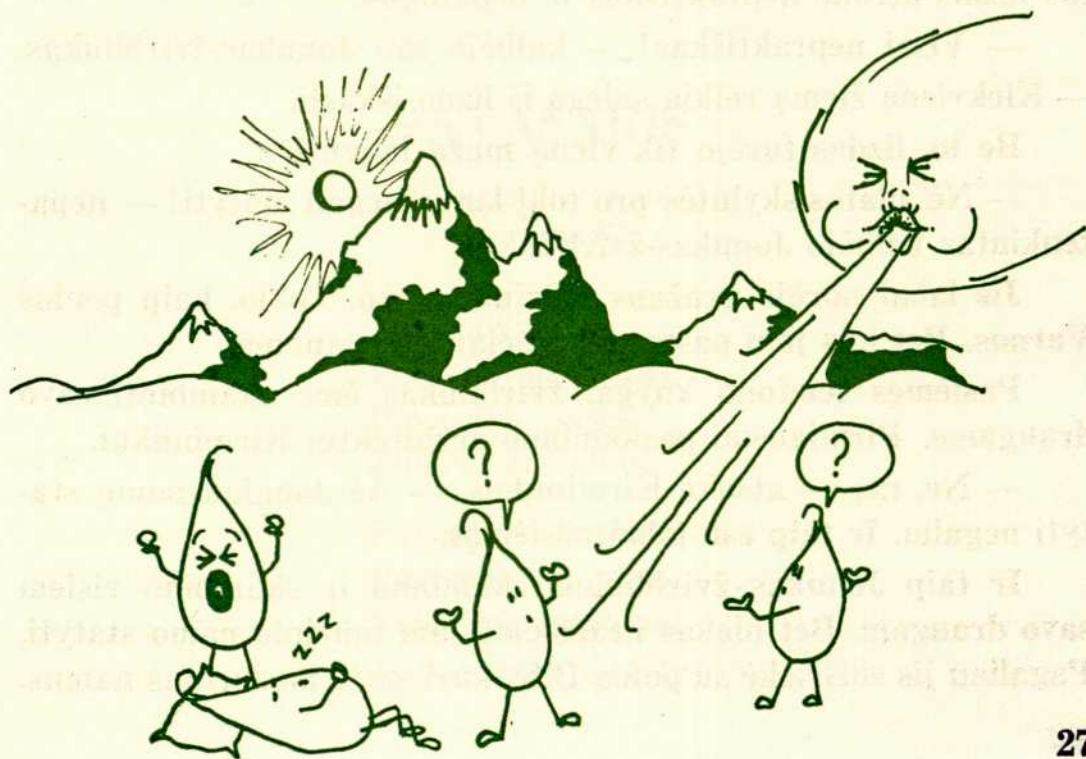
— Mes įlendame į debesėlius ir tada krintame į žemę. Žemėje mus vadina lietumi. Mes aplaistom visas gėlytes ir žoleles. Daug gero padarom.

— Tai jūs ne tikros ašarėlės, o tik lietaus lašeliai, — tarė Ašarėlė.

— O, mes esam tikros. Tik mes esame labai reikalingos žemėje ir todėl negalim čia pasilikti. Visiems reikia lietaus karts nuo karto. Bet mes esame tavo draugės. Kiekvieną kartą, kai imsi verkti, žemėje lis. Tada vėl turėsi su kuo pasikalbėti.

— Ačiū, ačiū, — nudžiugo Ašarėlė.

Dabar kiekvieną kartą, kai lyja, Ašarėlė turi draugų. Žemė gauna lietaus, ir gėlytės ir žolės džiaugiasi. O danguje Dievas ir angelai gali ramiai šypsotis.

ŽVIRBLIUKO RŪPESČIAI

Aldona Gedrimaitė, IX sk.

Vysk. Valančiaus lit. mokykla Hamiltone

Jonukas-žvirbliukas gyveno lizde, paukščių miestelyje. Jo lizdas buvo tvarkingas, švarus ir gražus. Bet Jonukui-žvirbliukui tas lizdas atrodė nepraktiškas ir nepatogus.

— Visai nepraktiškas! — kalbėjo sau Jonukas-žvirbliukas.
— Kiekvieną žiemą reikia sniegą iš lizdo iškasti.

Be to, lizdas turėjo tik vieną mažą langutį.

— Nė adatos skylutės pro tokį langą negali matyti! — nepatenkintas kalbėjo Jonukas-žvirbliukas.

Jis labai norėjo gražaus mūrinio namo. Tokio, kaip ponios Varnos. Bet kas jam pastatys? Pačiam neįmanoma.

Pasiėmęs telefono knygą, žvirbliukas ėmė skambinti savo draugams. Pirmiausiai paskambino architektui Kirminukui.

— Ne, ne, — atsakė Kirminukas. — Aš daugiau namų statyti negaliu. Ir taip esu labai užsiėmęs.

Ir taip Jonukas-žvirbliukas skambino ir skambino visiem savo draugam. Bet niekas neapsiėmė jam mūrinio namo statyti. Pagaliau jis susisieikė su ponia Bite, kuri statė modernius namus.

— Gerai, pastatysiu tau mūrinį namą už dviejų savaičių, — pažadėjo Bitelė.

— Ačiū, labai. O kiek tai kainuos? — paklausė žvirbliukas.

— O, normali kaina. Penkiasdešimt du su puse kirminuko.

— Gerai, — sutiko Jonukas-žvirbliukas.

Už dviejų savaičių Jonukas-žvirbliukas sėdėjo savo naujame namelyje, žiūrėdamas pro tokį didelį langą, kad net visą mišką galėjo matyti!

PAVASARIS

Violeta Sturonaite

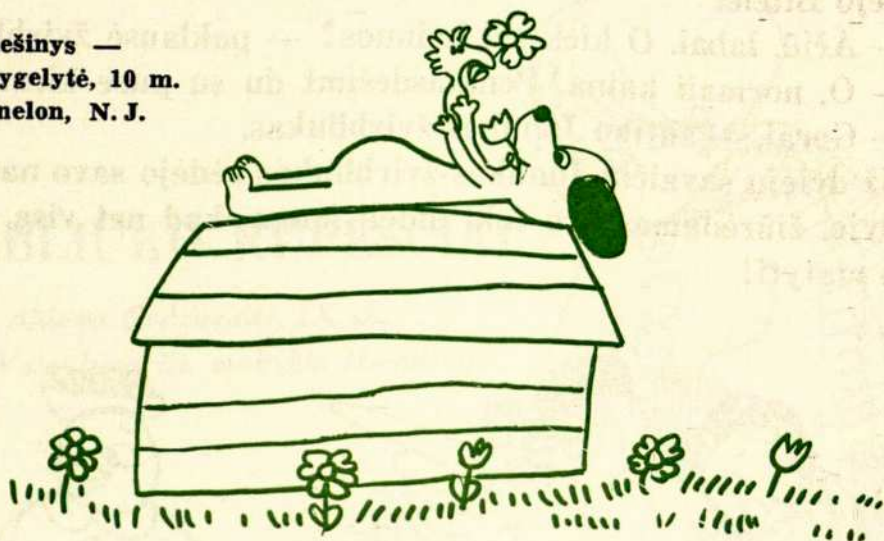
Chicago, Ill.

Pavasaris ateis
Per kilimus žalius,
Pavasaris pasės
Žibučių žiedelius.

Pavasaris geltonai
Purienas nudažys,
Veidelius raudonai
Vaikučiams išrašys.

VASARA

piešinys —
Vita Rygelytė, 10 m.
Kinnelon, N. J.

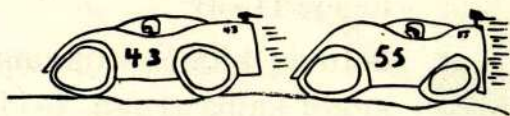
Prie ežero labai linksma, kai vėjas pučia. Gali ten bėgioti, sėdėti, žuvauti ir daug ką daryti. Ir maudytis gali. Kartais man patinka žuvauti, o kartais paimu laivą ir nuplaukiu, kur noriu. Ežerai gali būti dideli ar maži. Man patinka didelis ežeras, kuriame galiu toli išplaukti laivu. Mes turime vasarnamį prie ežero. Aš mėgstu plaukioti vandenyje ir vaikščioti krantu.

*Petras Tutlys
Toronto, Kanada*

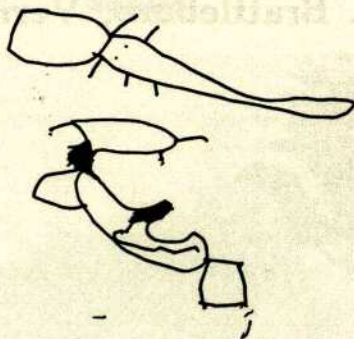
Kartą laiveliu išplaukėm žuvauti. Buvo tylu. Staiga pasirodė žaibas ir pradėjo lyti. Bangos kilo. Bandėme grįžti į krantą, bet nesisekė. Motorą įjungėm didžiausiu greičiu. Tada pamažu pradėjom grįžti. Visai netoli mūsų, slidinėtojas įkrito į vandenį. Ap-sisukom ir įtraukėm jį į laivą. Kai pasiekėm krantą, jis nubėgo namo. Vėjas dar pūtė ir smarkiai lijo. Bangos kariavo su vėju. Perkūnas medį trenkė, ir jis ėmė degti, bet labai pamažu, nes buvo peršlapęs. Pagaliau bangos nurimo, lietus sustojo ir vėjas nebestaugė. Ežere bangos nurimo. Nurimo ir miškas.

*Rimas Budrys
Toronto, Kanada*

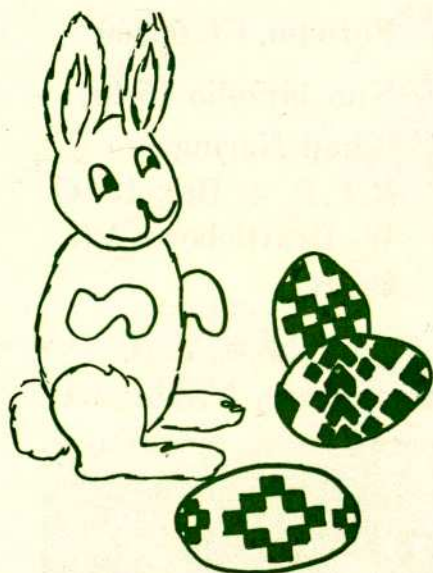
Galvosūkio atsakymas: Kai du stos, visados daugiau padarys.

Lenktynės
Kovas Palubinskas, 10 m.
Huntington Beach, Ca.

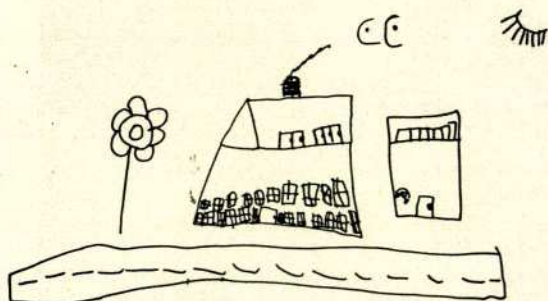

Helikopteris
Danius Lėlis, 3 m.
Toronto vaikų darželis

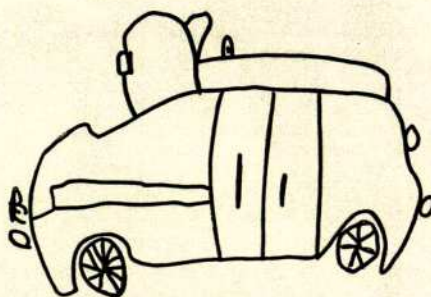

Velykinis kiškis
iš Uragvajaus
Audra Mačanskaitė, 11 m.

paveikslų paroda

Mūsų namai
Judita Jasiūnaitė, 4 m.
Toronto vaikų darželis

Automobilis
Rimas Malinauskas, 4 m.
Toronto vaikų darželis

ALP 1985
Larch.

NERINGA
W. Brattleboro, Vermont

stovyklos:

berniukams:

birželio 27 - liepos 10

mergaitėms:

liepos 11 - 31

lietuvių kilmės vaikams

anglų kalba: rugp. 1-14

kur kreiptis:

Camp Neringa

I.C.C.

Putnam, Ct. 06260

Nuo birželio 15-tos:

Camp Neringa

R.F.D. 4, Box 134C

W. Brattleboro, Vt.

05301

DAINAVA
Manchester, Michigan

Šiomet Dainavoje įvyks 20-ji Mergaičių stovykla. Nepraleiskite!
Registruokitės: Dainava, I.C.C., Putnam, Ct. 06260.